

Ioana Scherf

Noroc și nenoroc în expresiile frazeologice germane și românești

Pornim de la ideile lui Humboldt, anume că limbile exprimă prin conținutul lor specificul fiecărui popor, fiind transpunerea „des Seienden in das Eigentum des Geistes“- ele purtând în sine un anume „Weltbild“ imanent-, precum și de la ideile lingvisticii cognitive, care postulează că această imagine se „construiește“ pe baza anumitor structuri cognitiv-conceptuale.

Orice limbă “poartă” în sine, mai ales în structurile ei fixe, expresiile, un model naiv de imagine lingvistică asupra lumii, respectiv, imagine lingvistică frazeologică, “transmis” fiecărui om odată cu limba sa maternă, fiind reflexiv și având prin aceasta caracter de obligativitate, astfel că fiecare comunitate lingvistică posedă un “alt tip” de știință asupra lumii, știe “altfel” lumea.

Sunt comparate, din această perspectivă două viziuni asupra lumii, privind norocul, fericirea, soarta, ghinionul, fixate în locuțiunile și expresiile limbii germane și ale limbii române, scoțându-se în evidență, atât identitățile, asemănările, cât și deosebirile.